

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Mgr. P. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** Řemesla s. r. o., se sídlem Wellnerova 134/7, Olomouc, zastoupena Mgr. Marcelou Horákovou, advokátkou se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, **II)** JUDr. E. V., **III)** Mgr. M. V., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2019, č. j. 64 A 10/2019 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. KUOK 121718/2018, zamítl žalovaný pro nepřípustnost odvolání žalobkyně a osob zúčastněných na řízení II) a III) proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále též „magistrát“) ze dne 25. 9. 2014, č. j. SMOL/201470/2014/OS/US/Fil, kterým bylo žadateli - osobě zúčastněné na řízení I) - ve zjednodušeném územním řízení vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*nástavba administrativního objektu*“ na pozemku parc. č. st. X v k. ú. N. (dále též „územní rozhodnutí“). Dále žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 12. 2018, č. j. KUOK 123062/2018, zamítl pro opožděnost odvolání žalobkyně a osob zúčastněných na řízení II) a III) proti rozhodnutí magistrátu ze dne 21. 11. 2016, č. j. SMOL/260235/2016/OS/US/Fil, kterým

byla prodloužena platnost tohoto územního rozhodnutí (dále též „prodloužení územního rozhodnutí“).

II.

[2] Žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení II) a III) podaly proti uvedeným rozhodnutím žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“). Usnesením ze dne 16. 7. 2019, č. j. 64 A 10/2019 - 29, vyloučil krajský soud žalobu osob zúčastněných na řízení II) a III) k samostatnému projednání a rozhodnutí. V řízení o žalobě žalobkyně za účasti osob zúčastněných na řízení II) a III) pak v záhlaví uvedeným rozsudkem tuto žalobu zamítl.

[3] Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ve věci územního rozhodnutí soud vyhodnotil námitku, že odvolání bylo podáno včas, jako mimoběžnou, neboť odvolání bylo zamítnuto pro nepřípustnost. S ohledem na závěr o nepřípustnosti odvolání pak nebylo nutné, aby se žalovaný zabýval věcnými námitkami žalobkyně. Žádné pochybení nespátroval soud ani v tom, že územní rozhodnutí nabylo právní moci již 16 dnů před svým vyhotovením. Jde o důsledek výslovně předvídaný pro zjednodušené územní řízení v § 95 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“). Magistrát podle této právní úpravy postupoval. Dne 20. 8. 2014 vyhotovil návrh výroku rozhodnutí, který vyvěsil ode dne 22. 8. 2014 do dne 8. 9. 2014 na úřední desce včetně poučení, že je možné uplatnit po tuto dobu námitky. Jelikož nikdo námitky nepodal, nabylo rozhodnutí magistrátu dne 9. 9. 2014 právní moci. Poté magistrát v souladu s § 95 odst. 6 stavebního zákona zpracoval rozhodnutí, které dne 25. 9. 2014 vypravil a doručil žadateli. Námitkami proti vedení zjednodušeného územního řízení přitom žalobkyně napadá zákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. Lhůta pro podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí však počala běžet dne 9. 9. 2014 a její zmeškání ze strany žalobkyně nelze prominout. Svou pasivitou nemůže žalobkyně dohánět v řízeních, v nichž jsou již správní orgány pravomocným rozhodnutím vázány, neboť takové rozhodnutí je nadáno presumpcí správnosti a zákonnosti.

[4] Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ve věci prodloužení územního rozhodnutí, krajský soud uvedl, že žalovaný vyhodnotil odvolání žalobkyně jako opožděné. Proto se nemohl zabývat námitkami v něm obsaženými. Posouzení včasnosti odvolání žalobkyně pak krajský soud založil na § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Dle uvedeného ustanovení se odvíjí objektivní jednoletá lhůta pro podání odvolání účastníkem, jemuž nebylo rozhodnutí doručeno, ode dne, kdy bylo toto rozhodnutí doručeno poslednímu z těch účastníků daného řízení, kteří při jeho oznámení opomenuti nebyli. V posuzované věci byl tímto posledním účastníkem vlastník pozemků, jemuž bylo rozhodnutí magistrátu doručeno dne 4. 12. 2016. Tímto okamžikem počala žalobkyni běžet objektivní jednoletá lhůta pro podání odvolání. Ta je však podala až dne 17. 10. 2018. Závěr žalovaného o opožděnosti jejího odvolání je proto správný.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

pokračování

ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedla, že se o existenci územních rozhodnutí dozvěděla při nahlížení do spisu dne 3. 10. 2018, které provedla poté, co jí bylo oznámeno zahájení navazujícího stavebního řízení. Magistrát s ní totiž nejednal jako s účastníkem územního řízení, přestože je vlastníkem blízkého pozemku sloužícího jako pobytová zahrada k rodinnému domu, který bude navrhovanou stavbou přímo dotčen (v důsledku zvýšení stavby dojde k jeho zastínění).

[6] Ve věci prodloužení územního rozhodnutí zpochybnila závěr žalovaného a krajského soudu, že objektivní jednoletá lhůta pro podání odvolání se počítá od doručení rozhodnutí poslednímu z těch účastníků, kteří opomenuti nebyli. Takový závěr je podle stěžovatelky absurdní s ohledem na to, že stavebník má k podání žádosti o stavební povolení lhůtu dvouletou. K obejití ostatních potenciálních účastníků řízení pak stačí, že je žadatel neuvede v žádosti, stavební úřad je opomene a stavebník vyčká s podáním žádosti o stavební povolení déle než jeden rok. Tím se vyhne riziku podání námitek, které mohou být uplatněny pouze v řízení týkajícím se umístění stavby. Výklad § 84 odst. 1 správního řádu ze strany krajského soudu je proto dle stěžovatelky nesprávný, v rozporu s dobrými mravy a představuje porušení zásad demokratického právního státu. Dle stěžovatelky běží lhůta podle uvedeného ustanovení pouze osobě, která byla účastníkem řízení, ví tedy, že je správní řízení vedeno, ale nebylo jí doručeno rozhodnutí. Stěžovatelka však neměla sebemenší šanci se o vedeném řízení dozvědět. Lhůta by jí proto měla běžet až ode dne seznámení se s rozhodnutím.

[7] Ve věci územního rozhodnutí podle stěžovatelky krajský soud pochybil tím, že vycházel ze zákona, aniž by přihlédl k tomu, že tento byl následně změněn právě proto, že se v důsledku předchozího postupu v minulosti řada osob nedozvěděla o probíhajících řízeních, přestože měli právo být jejich účastníkem. Zejména se však magistrát nezabýval tím, zda je třeba pro umístění dané stavby s ohledem na výškovou hranici stanovenou územním plánem vyžadovat též souhlas vzdálenějších sousedů. Jejich dotčení přitom bylo možné předpokládat, neboť navržená stavba překračuje výškový limit o více než 4 metry. Nebylo tedy prokázáno splnění podmínek pro konání zjednodušeného územního řízení podle § 95 stavebního zákona. Proto není možné hodnotit odvolání jako nepřipustné, neboť objektivní lhůta pro podání odvolání počala běžet až dne 3. 10. 2018, kdy se s rozhodnutím seznámil poslední z účastníků.

[8] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i obě rozhodnutí žalovaného.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vycházel ze znění § 84 odst. 1 správního řádu. Zrekapituloval průběh doručování a konstatoval, že odvolání stěžovatelky bylo opožděné. K výkladu § 84 odst. 1 správního řádu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 2 As 11/2008 - 42. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že správní orgány i krajský soud se s argumentací stěžovatelky vypořádaly zcela přiléhavě.

V posuzovaném případě došlo k řádnému doručení rozhodnutí formou vyhlášky v souladu se zákonem. Dále zdůraznila, že nejsou pravdivá skutková tvrzení stěžovatelky ohledně navýšení stavby o 6,5 metrů. Stavebním záměrem je pouze její rozšíření, a to z pohledu stěžovatelky o 2 metry. Při vzdálenosti její nemovitosti, která činí 50 metrů, tímto nedochází k žádnému zastínění oproti dosavadnímu stavu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou směřující proti výkladu § 84 odst. 1 správního řádu, který upravuje běh odvolací lhůty v případě neoznámení rozhodnutí.

[14] Podle § 84 odst. 1 správního řádu platí, že *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.*

[15] K tomu, co se rozumí pojmem „účastník“ uvedeným v citovaném ustanovení, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 111/2012 - 30. Uvedl, že „*správní řád, který se použije na řízení podle stavebního zákona s odkazem na § 192 odst. 1 stavebního zákona, je postaven na materiálním pojetí účastenství (např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. 1 As 80/2008 - 68, nebo rozsudek ze dne 29. 9. 2010, č. 8 As 55/2009 - 96). Účastníkem řízení je proto nutno rozumět i osobu, s kterou správní orgán jako s účastníkem nejednal, avšak z materiálního hlediska splňuje podmínky účastenství v řízení (k tomu srov. též Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha, BOVA POLYGON, 2006, s. 220). Ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu je proto nutno vykládat v souladu se zmíněnou zásadou materiálního pojetí účastenství. Pojmem »osoba, která byla účastníkem řízení«, je tedy nutno rozumět okruh všech osob, které splňují podmínky účastenství v řízení v materiálním smyslu, tedy ty, kterým právní předpisy takové postavení přiznávají. Není tedy rozhodné, jestli správní orgán s těmito osobami v průběhu řízení formálně jednal jako s účastníky, ale to, zda tyto osoby materiálně splňovaly zákonné podmínky pro účastenství v řízení. Z toho důvodu nelze přisvědčit názoru stěžovatelů, že se § 84 odst. 1 správního řádu vztahuje výhradně na ty osoby, s nimiž správní orgán v průběhu řízení jednal. Názor stěžovatelů by nedůvodně preferoval i subjekty, které byly účastníky řízení pouze formálně v důsledku chybného názoru a postupu správního orgánu, a přiznával by jim výhodnější postavení oproti těm, jejichž účastenství vyplývá z platné právní úpravy“ (důraz přidán).*

pokračování

[16] Na citovaných závěrech Nejvyšší správní soud setrval také v rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 10 As 68/2021 - 50, který se rovněž týkal územního řízení. Konstatoval, že: „Ustanovení § 84 správního řádu se vztahuje nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nevěděl a nevystupoval v něm, a tedy mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, čj. 1 As 45/2007 - 48). Úprava obsažená v § 84 správního řádu se může v některých případech jevit jako tvrdá vůči těm, kteří účastníky materiálně byli (měli být), a přesto nedostali možnost se reálně účastnit řízení, hájit svá práva a případně se bránit proti vydanému rozhodnutí odvoláním nebo i žalobou. Objektivní lhůta jednoho roku je však stanovena s ohledem na zajištění právní jistoty osob dotčených rozhodnutím, neboť není žádoucí, aby i po letech po vynesení rozhodnutí dotčené osoby stále neměly jistotu konečného rozhodnutí ve věci (viz rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, čj. 10 As 21/2017 - 83). Lhůta pro podání odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu se s ohledem na uvedené vztahuje jak na osoby, které účastníky řízení byly a nebylo jim doručeno rozhodnutí, tak na osoby, které účastníky měly být a nebyly jimi.“

[17] Velmi podrobně se pak kasační soud k dané problematice vyjádřil i v rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018 - 45, ve kterém uvedl: „Taková úprava se může v některých případech jevit jako tvrdá vůči těm, kteří účastníky fakticky byli, a přesto nedostali možnost reálně se účastnit řízení, hájit svá práva a případně se bránit proti vydanému rozhodnutí odvoláním nebo i žalobou. Řešení, které přinášel původní správní řád a které umožňovalo opomenutým účastníkům podat odvolání i po mnoha letech, však hrozilo vážnými důsledky pro další (neopomenuté) účastníky i třetí osoby, kteří dlouhodobě postupovali podle domněle pravomocného rozhodnutí, v první řadě v řízeních o žádosti pro žadatele, kterým takové rozhodnutí založilo konkrétní práva. Nový správní řád tuto nejistotu účastníků řízení zmírnil zavedením objektivní a subjektivní lhůty pro podání odvolání opomenutým účastníkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 As 131/2013 - 53). Správní řád umožňuje opomenutým účastníkům ve smyslu § 27 odst. 2 a 3 správního řádu zvrátit právní moc vydaného rozhodnutí ještě po dobu 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděli, nejpozději však do jednoho roku od oznámení rozhodnutí posledního z (neopomenutých) účastníků. Zmeškání úkonu přitom nelze prominout. Poté již dostává přednost právní jistota ostatních účastníků a třetích osob, kteří postupovali s důvěrou ve vydané rozhodnutí, a opomenutí účastníci se s tímto stavem musejí smířit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017 - 83). Ústavní stížnost proti naposledy zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017 - 83, Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 75/18, neboť správní soudy svá rozhodnutí odůvodnily logicky a srozumitelně. Ústavní soud zdůraznil, že objektivní lhůta jednoho roku je stanovena s ohledem na zajištění právní jistoty osob dotčených rozhodnutím, neboť není žádoucí, aby i po letech po vynesení rozhodnutí dotčené osoby stále neměly jistotu konečného rozhodnutí ve věci, a dále upozornil na to, že ke smyslu a účelu lhůt v právu již dříve uvedl, že »smyslem právního institutu lhůty je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Normativní vymezení času pro uplatnění práv může přitom dopadat jak do oblasti hmotných, tak do oblasti procesních subjektivních práv« (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 560/01). I s ohledem na skutečnost, že Ústavní soud měl již v několika případech možnost se k ústavnosti lhůt dle § 84 odst. 1 správního řádu

vyjádřit, přičemž ve všech případech byly ústavní stížnosti Ústavním soudem odmítnuty pro zjevnou neopodstatněnost (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. IV. ÚS 2891/18, výše citované usnesení ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 75/18, usnesení ze dne 24. 3. 2017, sp. zn. I. ÚS 437/17, či usnesení ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. III. ÚS 3721/14), neshledal Nejvyšší správní soud podmínky pro to, aby se, jak po něm žádá stěžovatel, obrátil na Ústavní soud s návrhem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy na zrušení § 84 odst. 1 správního řádu, neboť má za to, že toto ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem.“

[18] Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit se od citovaných závěrů, které aproboval rovněž Ústavní soud. Ty přitom plně dopadají i na nyní posuzovaný případ. Nejvyšší správní soud chápe, jak bylo uvedeno výše, že lhůty stanovené v § 84 odst. 1 správního řádu mohou na opomenuté účastníky řízení působit nepřiměřeně tvrdě. Byly však stanoveny s ohledem na zásadu právní jistoty a presumpci správnosti správních rozhodnutí, přičemž byl shledán jejich soulad s ústavním pořádkem, a tedy i zásadami demokratického právního státu. Krajský soud při výkladu a aplikaci uvedeného ustanovení postupoval plně v souladu se zákonem a konstantní judikaturou. Správně tedy konstatoval, že rozhodným okamžikem pro počátek běhu objektivní lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí ve věci prodloužení územního rozhodnutí (rozhodnutí magistrátu ze dne 21. 11. 2016, č. j. SMOL/260235/2016/OS/US/Fil) bylo doručení tohoto rozhodnutí poslednímu z účastníků řízení, kterým bylo rozhodnutí řádně doručováno. K tomu došlo dne 4. 12. 2016. Tímto dnem počala ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu běžet objektivní jednorozhodnutí lhůta. Stěžovatelka podala odvolání až dne 17. 10. 2018, pročež se jedná o odvolání opožděné. Závěrům krajského soudu tudíž nelze nic vytknout. Kasační námitky stěžovatelky zpochybňující okamžik stanovení počátku běhu objektivní lhůty proto nejsou důvodné.

[19] Stěžovatelka dále namítla, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro to, aby bylo územní rozhodnutí (ze dne 25. 9. 2014, č. j. SMOL/201470/2014/OS/US/Fil) vydáno ve zjednodušeném územním řízení podle § 95 stavebního zákona. Tato kasační námitka se však míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku a v podstatě i s předmětem soudního řízení. Tím je totiž přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. KUOK 121718/2018, kterým žalovaný vyhodnotil odvolání stěžovatelky jako nepřípustné. Nikoliv samotné územní rozhodnutí ze dne 25. 9. 2014, jehož zákonnost stěžovatelka *de facto* zpochybňuje.

[20] Podle § 95 odst. 5 stavebního zákona platí, že *námitky účastníků proti návrhu výroku rozhodnutí lze podat písemně ve lhůtě 15 dnů ode dne vyvěšení návrhu výroku na úřední desce. K námitkám účastníků řízení uvedených v odstavci 1 písm. d), pokud se nezměnily podklady pro jejich souhlas, se nepřiblíží. Dotčené orgány mohou nejpozději ve stejné lhůtě podat výhrady proti návrhu výroku rozhodnutí, pokud v něm nejsou obsaženy podmínky uplatněné v jejich závazném stanovisku nebo pokud je záměr navržen v rozporu s jejich rozhodnutím. Po podání výhrady nebo námitky postupuje stavební úřad obdobně podle odstavce 3. Pokud nebyly ve lhůtě uplatněny výhrady nebo námitky, rozhodnutí se pokládá za vydané, nelze se proti němu dále odvolat a následný den po uplynutí lhůty pro uplatnění výhrad nebo námitek nabývá právní moci (důraz přidán).*

pokračování

[21] Podle § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

[22] Z uvedených ustanovení vyplývá, že proti rozhodnutí vydanému ve zjednodušeném územním řízení podle § 95 stavebního zákona, proti kterému nebyly uplatněny námitky, nelze podat odvolání. Takové odvolání je nepřípustné. V případě, že proti takovému rozhodnutí bude odvolání podáno, nezbyde nadřízenému správnímu orgánu, než jej odmítnout pro nepřípustnost.

[23] Jak správně konstatoval již krajský soud, stěžovatelka zpochybňuje splnění podmínek § 95 odst. 1 stavebního zákona a napadá nezákonnost rozhodnutí magistrátu vydaného ve zjednodušeném řízení. Její námitky tedy nesměřují proti žalobou napadenému rozhodnutí, ale proti rozhodnutí magistrátu vydanému dne 25. 9. 2014, č. j. SMOL/201470/2014/OS/US/Fil. Stěžovatelka se tak fakticky snaží dosáhnout přezkumu rozhodnutí magistrátu tím, že proti němu podala nepřípustný opravný prostředek a brojí proti navazujícímu rozhodnutí žalovaného. Takový postup možný není. Ve shodě s krajským soudem je nutné uvést, že procesní pasivitu ve vztahu k rozhodnutí magistrátu ze dne 25. 9. 2014, č. j. SMOL/201470/2014/OS/US/Fil, nelze napravit v následných řízeních. Stěžovatelka se nemůže v řízení o nepřípustném odvolání domoci věcného přezkumu toho, zda byly splněny podmínky pro postup podle § 95 stavebního zákona, pakliže dané územní rozhodnutí již nabylo právní moci a svědčí mu presumpce správnosti. V aktuálním řízení lze posoudit pouze správnost rozhodnutí žalovaného o tom, zda odvolání stěžovatelky bylo přípustné či nikoliv. Chtěla-li stěžovatelka zpochybnit podmínky pro vydání uvedeného rozhodnutí magistrátu ve zjednodušeném řízení, bylo nutné toto rozhodnutí z daných důvodů napadnout námitkami, případně žalobou.

[24] Přisvědčit nelze ani námitce stěžovatelky, že měl krajský soud při posouzení postupu magistrátu přihlídnout k novele § 95 odst. 1 stavebního zákona účinné od 1. 1. 2018. Podle ní by se magistrát býval musel zabývat i tím, zda je pro provedení zjednodušeného územního řízení nezbytné doložit i souhlas účastníků řízení, jejichž vlastnické právo k sousedním pozemkům a stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno, tedy i stěžovatelky. Jak již bylo uvedeno výše, v aktuálním řízení nelze přezkoumávat zákonnost samotného územního rozhodnutí ze dne 25. 9. 2014. Nadto jsou soudy podle § 75 odst. 1 s. ř. s. povinny při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nebylo tedy namístě, aby krajský soud jakýmkoliv způsobem přihlížet ke změnám § 95 stavebního zákona provedeným zákonem č. 225/2017 Sb. Takovým postupem by vykročil z mantinelů soudního přezkumu stanovených zákonem. Zákonnost rozhodnutí nelze posuzovat podle ustanovení, které začalo platit až několik let po vydání územního rozhodnutí. Krajský soud tedy při posouzení věci nijak nepochybil a ani tato námitka stěžovatelky není důvodná.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná,

nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení žádná z osob zúčastněných na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly. Nejvyšší správní soud tedy nepřihlédl ke sdělení osoby zúčastněné nařízení I), která v závěru vyjádření ke kasační stížnosti požadovala náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby. Ze strany osoby zúčastněné na řízení se jednalo toliko o standardní uplatnění jejího práva na vyjádření se k věci, které nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele ani plnění povinnosti stanovené soudem.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu